

Dejepisný časopis 1/2015

Na Nitrianskej kalvárii

Bolo 23.1. 2015, piatkové ráno – 7.00, tradičný čas odchodu z našej školy na dejepisnú exkurziu a následného presunu na Hlavnú železničnú stanicu v Bratislave. Čakalo nás veľa bezplatného cestovania a množstvo zážitkov. Z Bratislavy sme cestovali do Leopoldova, kde sme prestúpili do ďalšieho vlaku do Nitry. Okrem skúsených cestovateľiek a cestovateľov sa s nami prvýkrát vydali aj naši piataci. Pre niektorých z nich bola už cesta poschodovým vlakom malým zážitkom.

Cestu sme si krátili rôznymi elektronickým hrami, či počúvaním hudby. Chceme pripomenúť, že vlaky do Nitry boli poloprázdne, čisté a výborne vybavené. Opätovne sa potvrdilo, že niektorí novinári, ktorí písali, že bezplatné cestovné znehodnotí železničnú dopravu, minimálne nemali pravdu. Do Nitry sme prišli po 10-tej hodine a zo železničnej stanice sme sa vybrali do Misijného múzea, ktoré sa nachádza pod Nitrianskou kalváriou. Počas cesty od stanice k múzeu sa pomaly začali oblaky strácať a slnko stále silnejšie hlásilo svoju prítomnosť. Po približne 20 minútach pomalej chôdze sme uvideli rozsiahly náboženský komplex, ktorého súčasťou je aj spomínané múzeum.

Pred misijným múzeom.

Ak neviete, čo je to misijné múzeum, ponúkame nasledujúce krátke vysvetlenie. Z pohľadu katolíckej, ale aj iných cirkví, je pre nich dôležité expandovať a získať vo svete čo najviac svojich stúpcov. Na tieto účely si katolícka cirkev vytvára (okrem iného) svoje misijné rády, ktoré potom pod rôznymi zámienkami prenikali a prenikajú do celého sveta. Treba však objektívne konštatovať, že dnes tieto misie konajú užitočnú a prospešnú činnosť (napríklad v zdravotníctve) v tých oblastiach sveta, ktoré to potrebujú. Misionári, ktorí pôsobili v zahraničí, dostávali od „domorodcov“ rôzne zaujímavé dary, ktoré z hľadiska dejín dokumentujú pre nás exotickú kultúru. Misijné múzeum je preto mimoriadne vhodným miestom, z hľadiska vyučovania dejepisu, na zoznámenie sa s originálnymi kultúrnymi predmetmi od Južnej Ameriky, cez Afriku až po Čínu a Japonsko. Ponúkame niekoľko fotografií:

Kultúrne predmety boli síce zaujímavé, ale rôzne typy veľkých vypchatých zvierat nás tak mimoriadne zaujali, že sme mali čo robiť, aby sme ich nepohladkali. Ďalšou oblasťou nášho záujmu bol hmyz. Motýle od výmyslu sveta.....

.... rôzne typy chrobákov, či iných „potvor“ ....

niekoho skoro vyplašili, iní však dokonca prejavili záujem, že by doma niečo podobné chceli chovať!

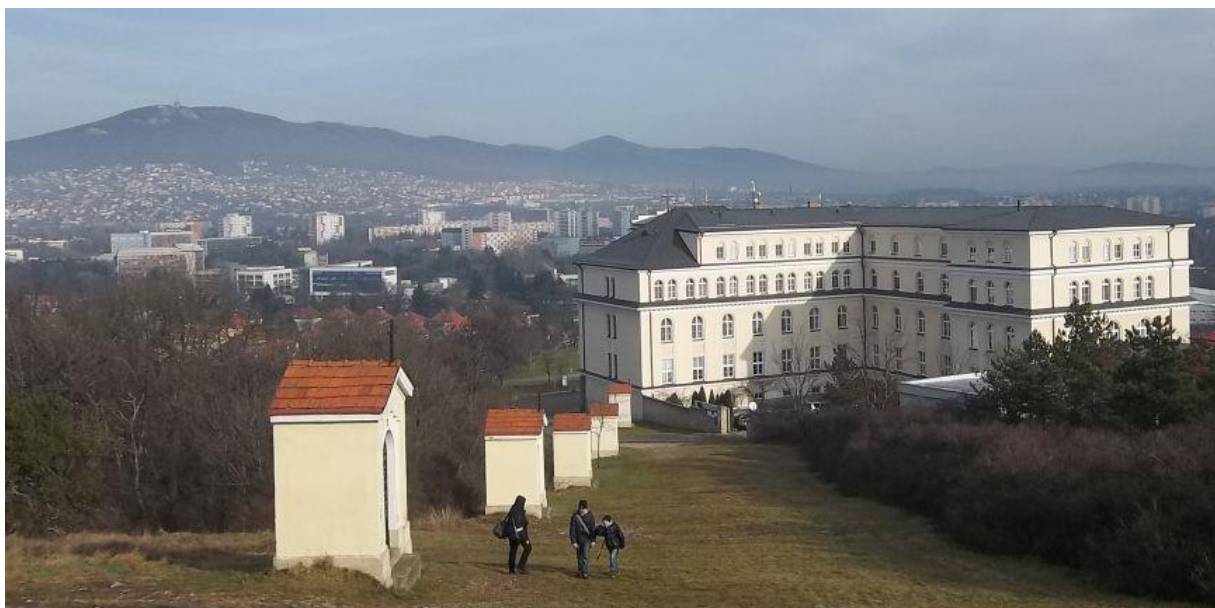

Na záver (bezplatnej) prehliadky sme si mohli vyskúšať rôzne hudobné nástroje, teda múzeom sa ozývalo búchanie, hrkotanie, ...

Pri odchode sme pracovníčke múzea poďakovali za ústretový prístup, za to, že sme si mohli nielen bezplatne múzeum pozrieť a fotiť, ale aj zahrať sa na domorodých hudobníkov. Ešte jedna fotografia pred misijným múzeom a už nás čaká cesta na Nitriansku kalváriu.

Akoby zázrakom sa objavilo slnko, ktoré nám umožnilo perfektný výhľad na Nitru a jej široké okolie. Na kalvárii sa ešte ako bonus nachádzal voľne prístupný a bezplatný ďalekohľad, pri ktorom bolo panoramatické zobrazenie okolitej krajiny, tak sme mohli hneď zistiť, čo si cez ďalekohľad vlastne pozeráme a tak sa všetci chceli pokochať prekrásnym okolím.

To však trvalo iba chvíľu, lebo sme museli ísť späť na stanicu, kde na nás čakal autobus, ktorý nás odvezie do Mochoviec. Cesta z kalvárie bola omnoho ľahšia ako výstup a tak sme v pohode autobus stihli.

Cesta autobusom, ktorý nám poskytli Slovenské elektrárne zdarma, bola krátka – ponúkame pohľad na tradičné cestovateľky.

Zakrátko sa pred nami objavila panoráma atómovej elektrárne v Mochovciach.

Je to obrovský, prísne strážený komplex mohutných stavieb. Veže dosahujú výšku 120 metrov, komíny 150 metrov. Komplex elektrárne je obohnaný tromi múrmi, pričom každý z nich má dĺžku viac ako 6 kilometrov. Vo vnútri je ďalší „špeciálne opevnený“ komplex, kde sa nachádza - za 1,5m hrubými múrmi - samotný atómový reaktor. Už sme sa tešili ako si „atómku“ pozrieme. Predtým nás však čakala návšteva Energocentra Slovenských elektrární, ktoré sa nachádza mimo „opevnenej“ zóny. Návšteva takéhoto centra je z hľadiska vyučovania dejepisu veľmi potrebná, pretože v 5. ročníku máme - dokonca jeden celý tematický celok - „Skrotenie energie“, ktorý sa piataci ešte len budú učiť, starší žiaci si svoje vedomosti určite radi obnovia.

V Energocentre sa nachádza množstvo veľmi zaujímavých a pútavých objektov, ktoré mapujú historický vývoj daného územia a jeho bezprostredného okolia pomocou kópií, ale aj originálov archeologických nálezov .....

ale aj špeciálnej perfektne ozvučenej kinosály na premietanie 3-D filmov...

.....množstvo iných atrakcií, napríklad „motorkovú videohru“.....

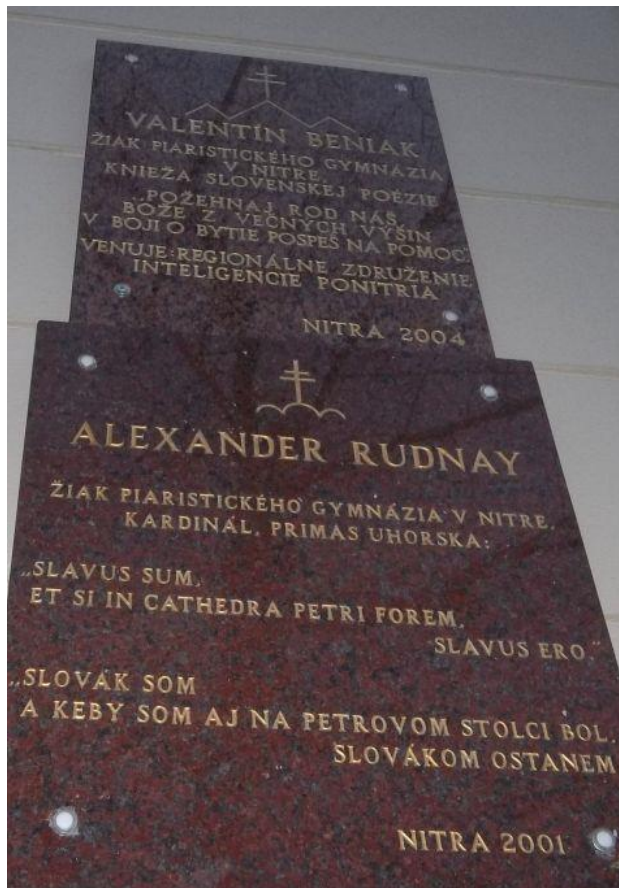

... možnosť urobiť si „akože selfku“ na rôznych miestach „atómky“.

Perfektné bolo, že všetky exponáty (okrem archeologických nálezov) v Energocentre sme si mohli voľne vyskúšať, teda dotknúť sa ich, preto bol aj problém dostať nás späť do autobusu!!! Vidina návštevy atómovej elektrárne však bola napokon silnejšia ako napríklad jazda na „motorke“. Autobus nás priviezol aj so sprievodcom priamo pred bránu „atómky“, ale od tohto času sme už nemohli fotografovať, preto tu naša fotodokumentácia z Mochoviec končí. Do autobusu si pri vrátnici dokonca sadol aj člen ochranej služby, aby na nás dozeral. Na jednej strane sme boli radi, že nás po areáli vozí autobus, na druhej strane sme boli smutní, že sme ho nemohli opustiť, lebo väčšina z nás ešte nemala 15 rokov. Poukazovali a porozprávali nám o všetkom, čo bolo zo zákona možné a ukázali to, čo bolo v areáli možné vidieť.

Po skončení „autobusovej exkurzie“ sa s nami náš sprievodca a ochrankár pri vrátnici rozlúčili a my sme sa plný zážitkov vrátili autobusom do Nitry. V Nitre sme mali skoro všetci (okrem troch, ktorí museli byť s učiteľom) rozchod v obchodnom centre „ Galéria Mlyny“ . Po minútí množstva eur a doplnení kalorických zásob sme sa ešte vydali na krátku prechádzku po historickom centre mesta. Pozreli sme si jeden z najväčších nitrianskych kostolov, ktorý bol súčasťou piaristického kláštora a školy, kde študovali viacerí významní Slováci. Ako mierka rozmerov stavby slúžil opätovne náš spolužiak Noro - pre lepšiu viditeľnosť označený krúžkom .

Videli sme aj veľkú židovskú synagógu, lebo Židia v minulosti tvorili veľké množstvo obyvateľov Nitry a dotvárali jej kultúru. Chceli by sme vidieť aj viac - ale vlak nezastaví, cestovný poriadok je neúprosný, tak sme sa museli vydať späť na železničnú stanicu. Cesta do Bratislavy prebehla rýchlo a s minimálnym zdržaním, v každom z vlakov sme pohodlne sedeli. Tak sme sa niečo po 19 – tej hodine radostne zítali so svojimi rodičmi. Už sa tešíme na nasledujúcu dejepisnú exkurziu – nie výlet – ktorá bude v marci. Kam pôjdeme, ukáže iba čas...

Záverečná poznámka: Vážení rodičia, v tomto, ale aj v predchádzajúcich číslach Dejepisného časopisu, boli fotografie upravené tak, aby malo PDF-ko, v ktorom je zverejnený časopis na našej web stránke, čo „ najmenší rozmer “ , teda aby bolo rýchlo a pomerne „ pohodlne“ otvárateľné aj z počítačov, ktoré nie sú najnovšie, prípadne z pomalšieho pripojenia na Internet. Ak však máte záujem o kvalitnejšie fotografie s vyšším stupňom rozlíšenia, treba kontaktovať učiteľa dejepisu (poslať po deťoch nejaké elektronické médium napr. USB – kľúč) a v priebehu krátkej doby (nie však okamžite) dostanete fotografie s vyšším stupňom rozlíšenia.